

илустровала **Невена Мишковић**

— Laguna —

Copyright © 2016 Весна Видојевић Гајовић
Copyright © 2016 Невена Мишковић
Copyright © 2016 овог издања ЛАГУНА

ЗЕЦ ИЗ ШЕШИРА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.
SW-COC-001767
© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

САДРЖАЈ

Наступа мој отац мађионичар	9
Прво поглавље:	
Радња на крају улице	15
Друго поглавље:	
Дедин дудук	35
Треће поглавље:	
Ко се уселио у собицу иза радње	45
Четврто поглавље:	
Гости у једној телевизијској емисији	53
Пето поглавље:	
Дедин последњи трик	61
Шесто поглавље:	
Борка преузима радњу	69
Седмо поглавље:	
Како се Буле једног јутра ушетао у мој живот	75

Осмо поглавље:

Борка окреће нови лист 87

Девето поглавље:

Зец из шешира 95

Десето поглавље:

Булетова теорија о киши и сунцу 105

Једанаесто поглавље:

Празне квадрате треба попунити 115

Дванаесто поглавље:

Емин тајни дневник 121

Наступа мој отац мађионичар 129

НАСТУПА МОЈ ОТАЦ МАЂИОНИЧАР

Како се ближио дан завршне школске приредбе, осећао сам да ми се она кнедла лагано враћа и да ми стиже грло. Иако сам стирејео, прадио сам се као да је све у најбољем реду и да ће се отац сигурно појавити на приредби. Деловао сам смирено, убедљиво, па су у кући и у школи веровали у оно што сам тврдио. Једино су ме бринули скривени Боркини погледи пуни бриге. Ни Булеју нисам признао да стирејим и да ми се отац јавља она кнедла. Дај боже да бар овога пушта не испаднем лажов и мађарац.

Два дана уочи приредбе, Буле долази весео.

– Имам идеју! – каже театрално. – Ништа не брине, синко! Претворићу се у твог оца и одглумићу цео наступ с тобом. Јесте да нећу бити баш тако сјајан као он, али зар ће они мусави, бубуљичави мамлази што уошће примећити? Нема подвале, нема лажи. Обећао си мађионичарске трикове и имаће их. Бар десетак.

Борка и ја смо се погледали заиђањено. Али Булећа ништа није могло уверити да му је намера лоша. Узео је породичне албуме и пажљиво студирао слике моћ оца. Затим је ишчитавао чланке из новина о очевим наступима, а касету с његовим шриковима је вртио даноноћно. Већ је умео и да хода као он, да жестикулише као он и да изводи шрикове на начин на који је он био радио. Наравно, оне лакше, оне с вађењем зечева из шешира било је немогуће прокљувити.

Борка је била мрзовољна и стално је хуктала и вртила главом. Можда је њу Буле и могао да убеди да је он толико сличан оригиналу, али не и мене. Морао сам да му кажем. Скупио сам снагу и рекао му у лице шта мислим. Ја нисам желео да он, ништа било ко други, изиграва моћ оца.

– Нико не може бити као он! – викао сам те вечери уочи прередбе.

Седели смо у шриезарији где је Борка постављала сто за вечеру, а ја сам демонстративно залуцио вратима своје собе да се цела кућа зашресла, чинило ми се из шемеља. Те ноћи сам до краја одгледао касету са очевим најбољим шачкама. Први пут сам гледао и ону шачку са зечевима. Некада би ми позлило и зашварао сам очи, а сада сам био одушевљен. Како му је био само успело? Мора доћи да ми објасни. Не, не желим да знам у чему је шрик. Као што све време нисам желео да сазнам значење последњег квадрата шрија о мом живоју. Више се ни на кога нисам љуцио. Знао сам ко је шта дама. Жао ми је било што сам јој нанео толико бола.

Нећу се љуци и ако се отац сушрадан не појави. То ће само значити да је због нечег шречен. Сиђурно би дошао, знам да би дошао. А највише сам веровао да ће се све догодити као у последњем доцртаном квадрату шрија јер је био записано негде горе, како ме је учио деда. Шриј је био одишман и кружио је школом већ неколико дана. И Ема не говори са мном од када сам се пошукло с Милешом у дворишту. Али и она ће се одљуци, схватиће зашто сам био учинио.

За доручком сам први пут приметио да нам је шриезарија прешриана шварима, да нема довољно светлости јер је орах пред кућом најкрилио цео прозор и кров куће.

– Требало би га пошкресати – рекао сам мајци брижно, домаћински. И још смо пошричали, онако исповедно, као у некадашњим нашим заједничким јутрима када смо били пошпуно сами у шриезарији и када ми се низ грло сливала бела кафа и ширала укус свежих кифли с медом. Борка се прво зачудила, али одмах заштим, као да је све схватила, почела је веселим гласом да прича о деди који је однекуд донео младицу ораха и засадио је у дворишту да кућа најредује и буја и раћа као штабло ораха.

Тој јутра сам се први пути, од када ушпробљавам дедин прибор за бријање, посекао. Мајка је одмах на шанку црвену линију ставила „шпирсу“ шприв крварења.

– То су ушпробљавали швој дедо и швој ошаци, и деловорно је ма колико шарински звучало – рекла је Борка зналачки. Одмах после шога, изашао сам из куће и пошао у школу да још једном разредна и ја шшврдимо сценарио шриредбе. Договорили смо се да Борка, Буле и браш дођу шред сам шочешак шриредбе. Сачуваћу им месца у другом реду, одмах иза насшавника и званица.

Када сам залушио кашију, ветар је зашумео у крошњи шарој ораха шред кућом.

– Добро, де! Нећу ше посећи, само ћу ши мало шодрезати гране. Заштио се бунити? Хоћу да ше дошерам, шарино моја – рекох наглас, а ветар ошети зашуми у крошњи. Тој шренушка сам шверовао да ме је зашта разумео и да ми шаље шоздраве и леје жеље за шсех шриредбе. Ободрен шаквим мислима, излазећи из наше улице, шримеших жуши шакси и

силно зашрештах од узбуђења. Али шакси није скренуо у нашу слеу улицицу и ја само одмахнух руком. Нисам желео да ми било шта шквари расположење и брже од ветра шшустих се ка школи.

Слике наједном шохрише из сећања. Све је било шу као на длану. Хиљаде мисли је кружило око моје главе и ја поново зароних у ше драматичне догађаје.